

по широкия Хаджидемиревъ синуръ съ голѣмъ бѣкелъ на рамото, а другъ, пригърбенъ подъ старата корубеста круша, работѣше нѣщо. Макарь че той бѣше най-близко, Ангелъ не можа да го познае. Този съ бѣкела бѣше Вълко Наневъ, сноповързачтъ — Бѣлко Бакърджийчето, до него мѣташе вжда Данко Челекевъ, на постѣта разпозна двамина — Иванъ Малъкколювъ и Иванъ Голѣмколювъ.

Чакъ когато спрѣ предъ крушата, той бѣше посрѣщнатъ отъ Василь Сиврията. Сиврията кълцаше краставици въ малко менче и отвреме на време хвърляше въ устата си по нѣкое изтървано кжсче.

Той бѣше петдесетъ годишенъ мжжъ и въ цѣлата околия бѣше известенъ като старъ, упоритъ членъ на Работническата партия. Всички, които Петелката разпозна, бѣха сжщо известни като такива.

— Какво, Анго, чудно ли ти се види? — рече Сиврията и жѣлтитѣ му зжби лѣснаха подъ рунтавитѣ мустаки.

— Абе да не е дошла комуната на власть, та сте почнали отъ Перушановата нива?

— Ка ще дойде — нали вашитѣ министри заключиха селото за комунизма? — все така широко усмихнатъ отвърна Сиврията и махна къмъ жѣтваритѣ.

— Колкото сж наши, толкова живи да сж, — натърти Петелката. — Оцапа я и Земедѣлскиятъ съюзъ, изпѣ си пѣсенъта и той.

— Изпѣлъ ли? — попита съ присторена изненада Сиврията. — Па той тъкмо сега се рои...

— Рои се — чудятъ се тамъ разни кокалановци какъ да ни залѣгватъ още. . . Дошълъ бѣше напредъ единъ бомбелия — вие, каже, не се по-